

Sygn. akt II KK 298/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2013 r.,
sprawy **I. L.**
skazanego z art. 178a § 4 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 24 czerwca 2013 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 26 kwietnia 2012 r.,

postanowił

- I. Oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. Obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2012 r., skazał oskarżonego I. L. za przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat.

Odpis wyroku zaocznego został doręczony oskarżonemu w dniu 19 maja 2012 r. (k.74), natomiast w dniu 15 maja 2012 r. oskarżony wysłał na adres sądu I

instancji pismo zatytułowane odwołanie od wyroku, sporządzone w dniu 15 maja 2012 r., w którym zawarto jedno zdanie, iż sprzeciwia się on wydanemu wyrokowi zaocznemu. Pismo to potraktowano jako wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i nadano mu bieg. W dniu 25 maja 2012 r, oskarżony wysłał na adres sądu I instancji kolejne pismo nazwane „odwołanie od wyroku”, w którym zawarł usprawiedliwienie niestawiennictwa na rozprawę a także twierdzenie, iż wyrok zaoczny jest niesprawiedliwy. Pismo to nie zostało podpisane przez oskarżonego, a z adnotacji na nim wynika, że zostało uznane za sprzeciw od wyroku zaocznego, przy czym w trybie art. 120 § 1 k.p.k. wezwano oskarżonego do uzupełnienia sprzeciwu w terminie 7 dni pod rygorem uznania sprzeciwu za bezskuteczny (k. 83 i 85). W dniu 29 czerwca 2012 r. oskarżony otrzymał wezwanie do uzupełnienia braku a także odpis wyroku wraz z uzasadnieniem (k. 96). W dniu 7 lipca 2012 r., a więc po terminie do uzupełnienia braku formalnego sprzeciwu, oskarżony wysłał pocztą (stempel nadawczy pocztowy z dnia 7 lipca 2012 r. – k. 98) na adres sądu I instancji pismo nazwane „prośba”, w którego treści podał, iż się nie przyznaje do zarzucanego mu czynu i zawarł wniosek o ponowne rozpoznanie sprawy (k. 97). Pismo to zostało potraktowane jako apelacja. Zarządzeniem z dnia 189 lipca 2012 r. wobec bezskutecznego upływu do uzupełnienia braku formalnego, uznano sprzeciw od wyroku zaocznego za bezskuteczny (k. 99), a oskarżony na to zarządzenie nie złożył zażalenia, będąc równocześnie powiadomiony o przyjęciu jego apelacji (k.104).

Po rozpoznaniu apelacji prokuratora oraz oskarżonego Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 24 czerwca 2013 r., zmienił zaskarżony wyrok w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, przyjmując, iż czyn oskarżonego wyczerpał znamiona art. 178 §1 i 4 k.k., a orzeczoną karę podwyższył do 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

„1/ na podstawie art. 523 § 1 Kodeksu postępowania karnego rażąco obrażę prawa procesowego, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, w postaci art. 433 § 1 w związku z art. 482 § 1 oraz art. 118 § 1, § 2 Kodeksu postępowania karnego polegającą na nieprzeprowadzeniu, wbrew zakresowi

zaskarżenia, kontroli odwoławczej błędnej interpretacji przez Sąd Rejonowy - jako wniosku o sporządzenie uzasadnienia - sprzeciwu oskarżonego I. L. z dnia 15 maja 2012 r. zatytułowanego *Odwołanie od wyroku*, a tym samym pozbawieniem go prawa do ponownego rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji, a w konsekwencji ograniczeniem prawa do obrony;

2/ na podstawie art. 523 § 1 Kodeksu postępowania karnego rażąco obrażając prawa procesowe, mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia, w postaci, art. 433 § 1 w związku z art. 366 oraz art. 193 § 1 Kodeksu postępowania karnego polegającą na nieprzeprowadzeniu, wbrew zakresowi zaskarżenia, kontroli odwoławczej postępowania Sądu I instancji sprowadzającego się do nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii oraz poprawności działania urządzenia pomiarowego Alkometr A 2.0 w sytuacji, gdy wskazania wiedzy medycznej wykluczają możliwość nagłej zmiany fazy wchłaniania na fazę wydalania i ponownego przejścia do fazy wchłaniania alkoholu co miało miejsce wobec I. L., który to w odpowiedzi wykryto 1,15mg/dm³, 1,12mg/dm³ oraz 1,22 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a tym samym na niewyjaśnieniu wszystkich istotnych okoliczności sprawy.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł w piśmie procesowym o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k. Odnosząc się do pierwszego zarzutu kasacji stwierdzić należy, że sąd II instancji rozpoznał środek odwoławczy skazanego w najszerszym możliwym zakresie (art. 433 § 1 k.p.k.), ustosunkowując się zarówno do kwestii oceny dowodów, trafności ustaleń faktycznych, jak i do kwestii wymiaru kary, o czym przekonuje uzasadnienie wyroku (str. 2 - 3). Zarzut jakoby sąd II instancji niewłaściwie skontrolował postępowanie sądu I instancji, czym pozbawił skazanego możliwości ponownego rozpoznania sprawy przez sąd I Instancji, jest oczywiście chybiony. Po pierwsze, apelacja jest środkiem odwoławczym, który w

przypadku sporządzenie jej przez samego oskarżonego, daje najszersze funkcje gwarancyjne dla oskarżonego, albowiem prowadzi do pełnej merytorycznej kontroli wyroku (art. 427 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k.). Po drugie, pismo na które powołuje się obrońca, twierdząc, że było ono sprzeciwem, zostało złożone jeszcze przed doręczeniem odpisu wyroku zaocznego, a nadto w jego treści nie było jakiegokolwiek elementu świadczącego o tym, iż oskarżony usprawiedliwiał swoją nieobecność na rozprawie. To zaś oznacza, iż nie było jakiegokolwiek powodu do takiej kwalifikacji tego pisma (art. 118 § 1 i § 2 k.p.k.). Po trzecie, skazany nie tylko nie uzupełnił braku formalnego sprzeciwu, który złożył w terminie w dniu 25 maja 2012 r., ale pismo, które wysłał w odpowiedzi na wezwanie do usunięcia braków, zostało nadane już po terminie do uzupełnienia tego braku i nie wskazywało, aby stanowiło uzupełnienie tego braku. W takiej sytuacji uznanie sprzeciwu za bezskuteczny oraz uznanie, że skazany złożył apelację, było postąpieniem dla skazanego najkorzystniejszym. Jeśli oskarżony składa sprzeciw od wyroku zaocznego, to wprawdzie może on wówczas złożyć także wniosek o uzasadnienie wyroku (art. 482 § 1 k.p.k.), ale wywołuje on skutek tylko w przypadku nieuwzględnienia sprzeciwu (por. uchwałę SN z dnia 25 lutego 2005 r., I KZP 37/04, OSNKW 2005, z. 2, poz.15). Tymczasem w niniejszej sprawie równolegle uruchomiono zarówno postępowanie w przedmiocie sporządzenia i doręczenia uzasadnienia wyroku (k. 75), jak i postępowanie w przedmiocie sprzeciwu (k. 83). W sytuacji, gdy sprzeciw nie mógł zostać uznany za skuteczny (brak podpisu), to przedmiotem dalszego postępowania mogła być tylko wniesiona przez oskarżonego apelacja. Tak więc nie sposób dopatrzeć się naruszenia przepisów art. 482 § 1 k.p.k. oraz art. 118 § 1 i 2 k.p.k. Nie może być też mowy o tym, aby taki sposób postąpienia w jakikolwiek sposób naruszył prawo oskarżonego do obrony.

Drugi zarzut kasacji zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie pod pozorem naruszenia przepisów prawa procesowego. Zważywszy na stwierdzony poziom alkoholu w czasie prowadzonych badań (k. 2), istniejące świadectwo wzorcowania (k.3) nie sposób twierdzić, aby sąd II instancji rażąco naruszył przepis art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. nie przeprowadzając z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu toksykologii na okoliczność poziomu alkoholu oraz poprawności działania

alkometru.

Z tych wszystkich powodów należało orzec jak w postanowieniu.